

[Lilli Gyldenkilde]

og de lavede betalingservice, og hvad ved jeg. Nu skal vi til at betale for kontoudtogene, og der er altså også sket det, at det er så som så med frivilligheden, når man skal låne penge i dag i banken, med hensyn til, hvad man vil være med til at betale for, og hvad man ikke vil. Jeg har erfaret, at banker og sparekasser er begyndt at kræve af folk, der skal låne penge i banken, at de anvender betalingservice. Ja, man kan ryste på hovedet, lige så meget man vil, men det er rent faktisk sandt, og det vil jeg nærmere undersøge via nogle spørgsmål gennem erhvervsudvalget, for hvis det ikke er tilladt, så skal det sandeligen bremses med det samme.

Jeg tager det frem som et eksempel på, at man ikke tidligere har kunnet sige, at det ikke var frivilligt. Man kan ikke sige, at det er frivilligt, hvis man nu bliver bundet til at gå ind i forskellige systemer, i det øjeblik man skal låne nogle penge. Og hvem skal ikke låne penge i dag? Det skal jo alle mennesker. Det er nødvendigt, at vi har en bil at køre i. Det er jo også lavet sådan ved lovgivning, at det er nødvendigt, at vi køber vores huse selv, og hvem står med pengene til det? Det er nødvendigt, at vi låner penge. Derfor er vi bundet til banker og sparekasser, det ved vi.

Collet (KF):

Det er fru Lilli Gyldenkildes generelle holdning til dette spørgsmål, der kalder mig herop. Hun nævner en masse personer, som føler sig gavnet af dette nye betalingssystem. Men der er én person, fru Lilli Gyldenkilde i denne forbindelse ikke har nævnt, og det er forbrugeren. Med forbrugeren står og falder hele dette betalingssystem, for hvis forbrugeren ikke bryder sig om det, hvis forbrugeren siger, at det er noget møg, det vil han ikke have, så bliver det ikke til noget. Det sker jo kun, hvis alle føler sig gavnet af dette system. Hvis forbrugeren synes, det er godt og vil bruge det, så får alle fornøjelse af det. Det gør forbrugeren. Det gør pengeinstitutterne, fordi de får lavere omkostninger, og det gør de handlende, fordi de får nemmere ekspeditioner. Kun hvis hele denne treenighed føler, at dette system er godt, så bliver det til noget. Det centrale er, at hvis forbrugeren ikke bryder sig om det, så stikker han hånden i

lommen og trækker kontante penge op i stedet for, og så falder systemet i grus.

Forbrugeren er i øvrigt beskyttet. Det synes jeg vi skal gøre klart her. Vi har jo valgfrihed med hensyn til betalingsmåder. Vi har jo utallige betalingsmåder i dette land: vi har kontanter, vi har checks, vi har hævekort, vi har postgiro, vi har kontokøb, vi har almindeligt kreditkøb, vi har afbetaling. Vi kan blive ved. Der er virkelig valgfrihed, og det er den eneste sikre metode, hvorved man kan undgå misbrug.

Dankortet, som egentlig hører hjemme under næste punkt på dagsordenen, har været nævnt ofte her, men vi skal huske, at der er andre kort end det. Der er kreditkort i meget, meget vid udstrækning. Der er hævekort i meget, meget vid udstrækning, og der står jo da også i PKKs redegørelse for disse spørgsmål, at man regner med højst at komme op på en markedsandel på 20 pct.

Vi har, som jeg nævnte i mit første indlæg, monopolloven, og vi har markedsføringsloven, hvor vi har forbrugerombudsmanden, og vi har den nye lov om køb på kredit, som træder i kraft den 1. april 1983. Så vi kan dog ikke se bort fra, at der er virkelig store muligheder for forbrugeren for selv at bestemme, hvordan forbrugeren vil betale.

(Kort bemærkning)

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det er lige præcis det sidste, ikke ret mange vil forstå, og det må være, fordi jeg udtrykker mig klodset, ellers kan jeg næsten ikke forestille mig, hvad det kan være.

Der er jo den store forskel på de kontokort, vi kender fra stormagasinerne osv., at dér bestemmer jeg selv, om jeg vil gå hen og handle i den pågældende butik. Jeg kunne ikke drømme om at sætte mine ben dér. Jeg ved godt, at når jeg betaler kontant og ikke har kontokort, så kommer jeg alligevel til at betale, f.eks. hvis det er gået galt med nogle kontokort, så det drømmer jeg ikke om at gøre. Jeg handler ikke i den slags forretninger, og dér har jeg det frie valg.

Men spørgsmålet er, hvor meget frit valg jeg har, hvis det er pengeinstitutterne, der laver ét stort centraliserende system, og det er det, vi drøfter her. Jeg mener, at der er nogle forskelle mellem de almindelige konto-